

Teza: kara dyscyplinarna

Dotkliwość kary powinna być proporcjonalna do ciężaru deliktu dyscyplinarnego oraz poniesionej przez pokrzywdzonego szkody.

Warszawa, dnia 17 października 2017 roku

Sygn. akt: WO-76/17

ORZECZENIE

Wyższy Sąd Dyscyplinarny przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Piotr Dragon

Sędziowie: SWSD Piotr Kubik

SWSD Marek Hamerlik (sprawozdawca)

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Wacława Góreckiego

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2017 roku sprawy **radcy prawnego D. K. (nr wp isu: WA- (...))**

obwinionego o to, że

1)

pomimo zawartej w dniu 29 października 2015 roku ze skarżącymi umowy zlecenia i pobrania od nich kwoty 2 280 zł tytułem pokrycia opłaty sądowej oraz kwoty 500 zł tytułem zaliczki za wykonane czynności w sprawie – mimo wezwania do dobrowolnej zapłaty z dnia 11 maja 2016 roku – do dnia wydania postanowienia o przedstawieniu zarzutów nie dokonał zwrotu skarżącym pobranych pieniędzy, ani też nie wystawił rachunków czy też faktury VAT za pobraną kwotę tytułem zaliczki, tj. o czyny określone w art. 43 ust. 2 w zw. z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych;

2)

pomimo zawartej w dniu 29 października 2015 roku ze skarżącymi umowy zlecenia unikał w okresie o dnia zawarcia umowy do dnia wydania postanowienia o przedstawieniu zarzutów kontaktu ze skarżącymi, tj. o czyny określony w art. 44 ust. 1 w zw. z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych;

3)

pomimo zawartej w dniu 29 października 2015 roku umowy zlecenia ze skarżącymi wprowadził je w błąd co do faktu skierowania zleconej sprawy na drogę postępowania sądowego, tj. o czyny określone w art. 6 w zw. z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych;

4)

nie podjął współpracy z organami samorządu radców prawnych w niniejszej sprawie, pomimo dwukrotnego wezwania w dniu 19 kwietnia 2016 roku oraz 8 czerwca 2016 roku do złożenia pisemnych wyjaśnień w przedmiotowej sprawie,

tj. o czyny określone w art. 62 ust. 1 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych

na skutek odwołania od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 07 marca 2017 roku, sygn. akt: D2/17, wniesionego przez skarżące B. J. i M. J.

orzeka:

1.

utrzymać w mocy zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 7 marca 2017 r. sygn. akt D 2/17,

2.

na podstawie art.70⁶ ustawy o radcach prawnych, zasądza od obwinionego radcy prawnego D. K. koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1.500,00 zł. (słownie jeden tysiąc pięćset) płatnej na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

Uzasadnienie

Dnia 12 kwietnia 2016 r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie wpłynęła skarga B. J. i M. J., w której wniosły o ukaranie radcy prawnego D. K.. W skardze zarzuciły mu, iż mimo przyjęcia zlecenia, na prowadzenie sprawy o zasiedzenie nieruchomości radca prawny takiego wniosku nie złożył, unikał zleceńdawczyń. Mimo przyjęcia zaliczki w kwocie 500,00 zł. i kosztów sądowych w wysokości 280,00 zł. nie rozliczył się z otrzymanych kwot do chwili złożenia skargi. Skarżące dodatkowo podniosły, iż radca prawny zawiesił prowadzenie działalności gospodarczej.

W dniu 27 lipca 2016 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. wydał postanowienie o wszczęciu dochodzenia w sprawie radcy prawnego D. K..

Przeprowadzono postępowanie dowodowe w postaci przesłuchania świadków B. J. i M. J., a w dniu 26 listopada 2016 r. radca prawny D. K. pisemnie poinformował Rzecznika Dyscyplinarnego o zwrocie skarżącym 3.000,00 zł. załączając kserokopię przekazu pocztowego.

W dniu 28 listopada 2016 r. radcy prawnemu D. K. przedstawiono zarzuty polegające na tym, iż:

1.

Pomimo zawartej w dniu 29 października 2015 r. ze skarżącą umowy zlecenia i pobrania od niej kwoty 2280 zł. tytułem pokrycia opłaty sądowej oraz kwoty 500 zł. tytułem zaliczki za wykonywane czynności w sprawie - mimo wezwania do dobrowolnej zapłaty z dnia 11 maja 2016 r. – do dnia dzisiejszego nie dokonał zwrotu skarżącej pobranych pieniędzy ani też nie wystawił rachunku, czy też faktury VAT za pobraną kwotę tytułem zaliczki, tj. o czyny określone w art.43 ust.2 w zw. z art.6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w związku z art.64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

2.

Pomimo zawartej w dniu 29 października 2015 r. ze skarżącą umowy zlecenia unikał w okresie od dnia zawarcia umowy do dnia wydania niniejszego postanowienia kontaktu ze skarżącą, tj. o czyny określone w art.44 ust. w związku z art.6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w związku z art.64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

3.

Pomimo zawartej w dniu 29 października 2015 r. umowy zlecenia ze skarżącą wprowadził ją w błąd co do faktu skierowania zleconej sprawy na drogę postępowania sądowego, tj. o czyny określone w art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

4.

Braku współpracy z organami samorządu radców prawnych w niniejszej sprawie pomimo dwukrotnego wezwania w dniu 19 kwietnia 2016 r. oraz 8 czerwca 2016 r. do złożenia pisemnych wyjaśnień w przedmiotowej sprawie tj. o czyny określone w art. 62 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

W dniu 10 stycznia 2017 r. zostało wydane postanowienie o zamknięciu dochodzenia, a w dniu 13 stycznia 2017 r. do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie wpłynął wniosek o ukaranie zawierający zarzuty tożsame z zarzutami zawartymi w postanowieniu z dnia 28 listopada 2016 r.

W dniu 6 marca 2017 r. do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego wpłynęło pismo obwinionego, w którym uznał swoją winę, przedstawił motywy swojego postępowania i poddał się karze nagany.

Orzeczeniem z dnia 7 marca 2017 roku Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w sprawie prowadzonej przeciwko radcy prawnemu D. K. uniewinnił obwinionego od zarzutu niedokonania zwrotu pobranych od skarżących pieniędzy oraz uznał obwinionego winnym popełnienia następujących przewinień dyscyplinarnych:

1)

z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych i za to na podstawie art. 64 ust. 1 oraz art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych wymierzył obwinionemu karę upomnienia;

2)

z art. 44 ust. 1 w zw. z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych i za to na podstawie art. 64 ust. 1 oraz art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych wymierzył obwinionemu karę upomnienia;

3)

z art. 6 w zw. z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych i za to na podstawie art. 64 ust. 1 oraz art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych wymierzył obwinionemu karę nagany;

4)

z art. 62 ust. 1 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych i za to na podstawie art. 64 ust. 1 oraz art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych wymierzył obwinionemu karę nagany,

za czyny te, na podstawie art. 65¹ ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych, wymierzył łączną karę nagany oraz obciążył obwinionego radcę prawnego D. K. kosztami postępowania dyscyplinarnego.

Od wskazanego orzeczenia B. J. i M. J. wniosły odwołanie w dniu 25 kwietnia 2017 roku, żądając uchylenia zaskarżonego wyroku jako zbyt łagodnego. Skarżące zwróciły się o pozbawienie radcy prawnego D. K. praw do wykonywania tak odpowiedzialnego zawodu jakim jest zawód radcy prawnego oraz wymierzenia kary pieniężnej co najmniej 5.000,00 zł. podnosząc, iż wykonywanie zawodu pracownika zobowiązuje do zaufania publicznego, które to zostało rażąco naruszone przez obwinionego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w całości podziela i uznaje za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, z których wynika, że w dniu 29 października 2015 roku radca prawny D. K. zawarł ze skarżącymi umowę zlecenia i pobrał od nich kwotę 2 280 zł tytułem pokrycia kosztów opłaty sądowej oraz kwotę 500 zł tytułem zaliczki za wykonane w sprawie czynności. Mimo pobrania ww. kwot obwiniony radca prawny nie wystawił skarżącym rachunku czy faktury VAT. Ponadto mimo łączącego strony stosunku zlecenia obwiniony radca prawny D. K. nie skierował zleconej mu sprawy na drogę postępowania sądowego, a z upływem czasu unikał również kontaktu ze skarżącymi. Z tego powodu w dniu 1 kwietnia 2016 roku skarżące wypowiedziały ze skutkiem natychmiastowym zawartą w dniu 29 października 2015 roku umowę zlecenia i zobowiązały obwinionego radcę prawnego D. K. do zwrotu wszelkich pobranych kwot w terminie do dnia 6 kwietnia 2016 roku, co obwiniony uczynił dopiero w dniu 25 listopada 2016 roku.

Obwiniony radca prawny D. K. potwierdził dokonanie opisanego czynu w piśmie z dnia 6 marca 2017 roku, w którym dobrowolnie poddał się karze nagany.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje.

Odwołanie skarżących J. J. i M. J. nie zasługuje na uwzględnienie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w całości podziela ustalenia prawne poczynione przez Sąd I instancji i przyjmuje je za własne.

W niniejszej sprawie okoliczności stanowiące podstawę dokonania ustaleń faktycznych nie budzą żadnych wątpliwości. Obwiniony radca prawny D. K. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych oraz dobrowolnie poddał się karze nagany. Skarżące uznały wymierzoną mu karę nagany za zbyt łagodną i domagały się jej zmiany poprzez pozbawienie obwinionego radcy prawnego D. K. praw do wykonywania zawodu radcy prawnego oraz zasądzenie kary pieniężnej w wysokości co najmniej 5 000,00 zł.

Na uwzględnienie żądania skarżących nie pozwala jednak postawa obwinionego radcy prawnego D. K., który przyznał się do winy w zakresie zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych wyraził wolę, dobrowolnego poddania się karze nagany, a także fakt, że od dnia 1 lipca 2015 roku prowadzona przez niego działalność gospodarcza pozostaje zawieszona, a więc obwiniony nie prowadzi działalności zawodowej.

Ponadto nie bez znaczenia pozostaje sytuacja osobista obwinionego radcy prawnego D. K., który posiada na utrzymaniu chorą żonę oraz niepełnoletnią córkę, sam pozostając rencistą. Orzeczenie kary pieniężnej w takiej sytuacji stanowiłoby karę nadmiernie dotkliwą dla obwinionego. Dotkliwość kary powinna być proporcjonalna do ciężaru przestępstwa oraz poniesionej przez skarżące szkody. Z uwagi na fakt, że przedmiotem przyjętego przez obwinionego zlecenia było złożenie wniosku o stwierdzenie zasiedzenia, które zgodnie z przepisem art. 172 Kodeksu cywilnego dokonuje się z mocy samego prawa, a orzeczenie sądu wydane na zasadzie art. 610 Kodeksu postępowania cywilnego ma jedynie charakter deklaratoryjny, zaniechanie obwinionego nie wywołało dla skarżących nieodwracalnych skutków prawnych. W ślad za Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym uznać należy, że skarżące w związku z niewłaściwym postępowaniem obwinionego nie utraciły możliwości podniesienia zarzutu zasiedzenia w postępowaniu windykacyjnym lub negatoryjnym dotyczącym spornej nieruchomości. Tym samym poniesiona przez nie szkoda nie uzasadnia kary dotkliwszej.

Powyższe okoliczności czynią wymierzoną obwinionemu karę nagany w pełni sprawiedliwą oraz adekwatną do popełnionych przez niego przewinień dyscyplinarnych i w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w sprawie nie zachodzą okoliczności uzasadniające wymierzenie kary surowszej, pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego oraz kary pieniężnej.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych orzeczono na podstawie przepisu art. 70⁶ ust.1 – 3 ustawy o radcach prawnych.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.